

Leonīds Pētersons

Publicēts: 06.05.2021.

Par nopelniem Latvijas Republikas labā Atzinības Krusta Piektās šķiras ordenis profesoram piešķirts 2009. gada oktobrī.

Leonīds Pētersons (28.10.1941.) dzimis Bērzaunes pagasta Ūziķos, kas atrodas tikai piecus kilometrus no varenā Gaiziņkalna. Zemnieku Pētera un Leontīnes ģimenē. Pēteronu ģimene savu dēlu vēlējās skolot vietējā Lipšu skolā. 1949. gada martā Leonīds pat apmeklēja pirmo pirmsskolas nodarbību, tomēr liktenis lēma, ka mazais Leonīds skolas gaitas nesāka Latvijā, bet gan Krievijā, Tālajos Austrumos, Amūras apgabalā, kur viņš tika izsūtīts kopā ar māti un vecmāti.

„Pēc ceļā pavadīta mēneša mums jāva izkāpt no lopu vagoniem. Katrs apsēdās uz līdzpaņemto mantu kaudzītes un vietējo kolhozu priekšsēdētāji sāka izvēlēties sev darbaspēku. Tā kā nebijām tie perspektīvākie strādnieki, līdz ar vēl piecām ģimenēm nonācām vienā no tālākajām sādžām. Jau pēc mēneša māte devās darbā uz kolhozu ravēt garās vagas. Es ar vecmāti palikām mājās – gādājām par piemājas dārzu, devos zvejot, jo zivis bija nozīmīgs pārtikas produkts. Māte par pusgada darbu saņēma 36 kilogramus kviešu graudu... Es sāku apmeklēt vietējo skolu, pa vasaru jau biju apguvis svešo valodu,” dzīvi izsūtījumā raksturo L. Pētersons.

Pabeidzis septiņas klases, Leonīds Latvijā atgriezās viens, jo nebija vēl pienācis apžēlošanas laiks ģimenei. Jaunietis plānoja iestāties Rīgas elektrotehniskajā tehnikumā (REMT), bet uzņemšana bija jau noslēgusies, tādēļ viņš iestājās Stukmaņu pamatskolas 7. klasē un, to pabeidzis, iestājās izvēlētajā REMT, jo viņam patika radiotehnika un fizika. Pēc četrus gadus studijām Leonīds skolu pabeidza ar sarkano diplomu un nonāca dienestā Kaļiņingradas apgabala Čerņahovskā.

1963. gadā L. Pētersons iestājās Maskavas Fizikas un tehnikas institūtā, kur aizritēja 6 studiju gadi, tad 3 gadi aspirantūrā un prakse Koroļova raķešu firmā. Leonīds jau bija precējies ar Veltu un nonāca izvēles priekšā, kur dzīvot turpmāk – palikt Maskavā vai atgriezties Latvijā. Jaunā Pētersonu ģimene izlēma par labu Latvijai un apmetās uz dzīvi Stukmaņos. Drīz radās iespēja iegādāties dzīvokli Ogrē, Ausekļa prospektā 1. „Tagad šīs mājas vairs nav – nojauca, lai celtu daudzstāvu mājas. Veltai piešķīra zemi Pagasta ielā, tur uzcēlām paši savu māju, kur dzīvojam kopš 1975. gada,” atceras L. Pētersons.

No 1972. līdz 2001. gadam L. Pētersons strādāja Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) Radiotehnikas un sakaru fakultātē dažādos amatos. Sāka ar vecākā pasniedzēja amatu, beigās bija docents, dažus gadus arī Daudzkanālu sakaru katedras vadītājs un dekāna vietnieks mācību darbā. Profesors lasījis lekcijas arī RTU Ekonomikas fakultātē un Rīgas Biznesa Institutā. Mācību darbu no 1996. līdz 2000. gadam gan kā pasniedzējs, gan katedras vadītājs docents L. Pētersons turpināja Biznesa augstskolā „Turība”.

No 2001. gada L. Pētersons strādā Rīgas Starptautiskajā ekonomikas un biznesa administrācijas augstskolā kā docents, kopš 2007. gada kā asociētais profesors, Senāta priekšsēdētājs.

No 2001. līdz 2004. gadam viņš strādāja arī Ogrē sava bijušā studenta Ilmāra Osmaņa izveidotajā uzņēmumā SIA Hanzas Elektronika, pildot kvalitātes, vides un procesu vadītāja pienākumus. Darbs Hanzas Elektronikā mudināja arī sastādīt mācību plānus un sagatavot mācību līdzekļus vairākām priekšmetu grupām Ogres Profesionālajai vidusskolai.

L. Pētersons nemitīgi pilnveidojis savas zināšanas un paaugstinājis kvalifikāciju. Rīgas Tehniskajā universitātē iegūts maģistra grāds biznesa vadīšanā, docenta akadēmiskais nosaukums piešķirts 1996. gadā, savukārt 2007. gadā piešķirts asociētā profesora akadēmiskais nosaukums. Savu kvalifikāciju profesors paaugstinājis Slovēnijā, Otavas Universitātē Kanādā, Heriotas universitātē Anglijā u.c., kā arī piedalījies starptautiskās zinātniskās konferencēs un kongresos Kauņā, Berlīnē, Rīgā.

Par ieguldījumu augstskolas "Turība" attīstībā L. Pētersons 2003. gada jūnijā saņēmis Zelta monētziemi. Par nopelniem Latvijas Republikas labā Atzinības Krusta Piektās šķiras ordenis profesoram piešķirts 2009. gada oktobrī.

L. Pētersons aktīvi iesaistījies arī sabiedriskajā darbā, kopš 1998. gadā aktīvi darbojoties Ogres Rotari klubā. Darba gaitā īstenoti vairāki labdarības projekti, kuru vidū palīdzība sniegta Madlienas bērnu dārzam, Ogres rajona slimnīcai, vairāki jaunieši devušies mācību apmaiņas programmās gan uz ārzemēm, gan no ārzemēm uzņemti Ogrē. Sadarbībā ar Ogres sociālo dienestu ziedotas pārtikas pakas trūcīgajiem, atbalstīta zupas virtuve un veikti daudzi citi darbi.

L. Pētersons ir pārliecināts, ka augstākais karjeras sasniegums ir viņa studenti. „Katram no viņiem es esmu pielicis savu roku,” lepojas profesors. „Kā Senāta priekšsēdētājam man izlaidumos ir jāuzrunā savi studenti. Kad ar savu runu esmu piecēlis kājās visu zāli, arī tad jūtos savu darbu labi padarījis.”

Profesors ir pārliecināts, ka viņa hobijs vienlaikus ir arī viņa darbs. Visu dzīvi viņu saistījusi elektronika, radiotehnika, datortehnika un viss, kas ar to saistīts. „Man ir svarīga laba skaņa, tāpēc savā mājā esmu izbūvējis īpašu skaņas sistēmu. Man patīk klausīties dažāda veida mūziku... Liels paraugs man bija kaimiņš Valdis Ketners, kurš visu centās uztaisīt pats savām rokām. Viņš bija pirmais Padomju Savienībā, kurš kļuva ievērojams ar paša būvēto satelīttelevīzijas uztvērēju. Es biju klāt tai brīdī Maskavā, TSI elektronikas paviljonā, kad viņš tur demonstrēja savu meistardarbu”.

L. Pētersons ļoti labprāt arī ceļo, lasa grāmatas, apmeklē kultūras pasākumus kopā ar savu sievu Veltu, ilggadējo Ogres rajona kultūras inspektori. Viņiem pasaulē nākuši trīs bērni – Valdis, Inese un Agnese. Valdis kopā ar Intu audzina divgadīgo Elzu. Agnese, kura dzīvo Frankfurtē un strādā ASV konsulatā, kopā ar vīru Grehemu audzina Džordžu (7) un Henriju (5). Inese kopā ar vīru Rolandu dzīvo Siguldā un rūpējas par četrām atvasēm - Anniju (14), Luīzi (11), Otomāru (8) un Teodoru (5).

Runājot par savām mājām, par Ogrī, Leonīds atzīst, ka viņš jūtas atvērts un piederīgs visai pasaulei. „Man nekad nav bijušas vajadzīgas durvis, kuras aizvērt, lai norobežotos no pasaules. Man laikam ir viena no retajām mājām Ogrē, kurai ārdurvis iziet tieši uz ielas. Jā, Ogrē esmu pieradis dzīvot, tā ir mana ikdiena, man te patīk, ir vērojama attīstība - asfaltētas ielas, tiek ievilkta kanalizācijas sistēma. Bet esmu dzīvojis Maskavā un Otavā, man nebūtu nekādu grūtību dzīvot arī kaut kur citur.”

Sirmais profesors atklāj, ka šobrīd viņam lielāko prieku sagādā brīdis, kad kāds viņam piedāvā kaut ko izdarīt vai lūdz palīdzēt. „Man patīk sajūta, ka es esmu kādam vajadzīgs, ka mans darbs ir vajadzīgs. Priecājos, ka saviem bērniem varu palīdzēt – gan

mazbērnus pieskatīt, gan veikt kādu mājas darbu. Tas man rada gandarījumu," saka L. Pētersons.

<https://www.ogresnovads.lv/lv/leonids-petersons>